

תלמודו בידו

יכמות

דף סו עמוד ב

- א** | הכניסה נכסי צאן ברזל ונתגרשה, והיא תובעת את הנכסים עצמם, האם יכול לסלקה בדמים ?
- ב** | ישראל ששכר או השכיר פרה לכהן, האם מותר להאכילה כרשיני תרומה ?
- ג** | בעל או אשה שהפילו שן של עבד צאן ברזל, האם יוצא לחירות ?
- ד** | הכניסה לו כלים וכתבו ערכם בכתובתה, האם מותר לבעל למכרם ?
- ה** | הכניסה לו בגד כצאן ברזל, ולאחר מותו עשאוהו היתומים לתכריכים, מה דינו ?

- א** | ר' אמי: מסלקה בדמים. שנכסי צאן ברזל הם שלו וולכן עבד צאן ברזל אוכל בתרומהו. רב יהודה: נוטלת הכלים עצמם, משום שזהו שבח בית אביה. וכן פסק רבא מסברא. ועבד אוכל תרומה לא משום שהוא של הבעל, אלא כיון שחייב באחריותו לגמרי ואף לענין פירות ערכו.
- ב** | שכר מכהן: מאכילה תרומה [ואף שחייב בגנבתה ואבדתה], שהפרה היא ממון הכהן. קיבל לשלם את דמיה אם תיאנס, תוכחש או תוזל, לא יאכילנה. השכיר לכהן: לא יאכילנה תרומה אף שמזונותיו עליו, משום שהיא ממון הישראל. קיבלה בשומה לשלם את דמיה אם תיאנס או תוזל, מאכילה תרומה.
- ג** | הפיל הבעל יוצא לחירות, שהוא הבעלים של נכסי צאן ברזל. הפילה האשה, אינו יוצא.
- ד** | לא ימכרם, שצריך להחזירם לאשה אם יגרשנה [וכרכ יהודה]. ואפילו הכניס לכתובתה כלים משלו ושמאם לצרכה, אסור לו למכרם. מכר בלא דעתה ומת או שגירשה, האשה מוציאה את הכלים מיד הלקוחות. מתה היא בחייו, הוא מוציא מיד הלקוחות, שמכירתו אינה מכירה.
- ה** | נאסר הבגד בהנאה [וכהקדשו]. שכל זמן שלא נטלה את הבגד הרי הוא ברשות היתומים, ואין לה עליו אלא שעבוד לגבותו לאחר גירושין או אלמנות. ומשנעשה כהקדש פקע שעבודה [שקדושת הגוף מפקיע מידי שעבוד]. ומשלמים לה דמיו.